

Miega žiemos miegą miškas, sodas, pievos; miega ir pavasarį sapnuoja. Sapnuoja saulutę, aukštyn į dangų kylančią, iš miego visus juos žadinančią

Visur tylu. Tik retkarčiais, šiauriui per ^v daug siausti pradėjus, miškas atsidūsta, sumurma, kad ramiai miegoti neduoda.

Atėjo žiema, apsidairė, ar visi jos laukia: ar medžiai ir žolės vasaros apdarus jau nusimetę, sėklas žemėje pasėję, apklostę. Apsidairiusi žemę sustingdė, ant upių ir ežerų ledo tiltus nutiesė, viską baltais sniego patalais apklojo.

Žiema

Ateis pavasaris, atbus, kam per žiemą miegoti lemta; suoš miškas, sušlamės sodas, sužaliuos, margai pasipuoš pievos, laukai; sučiulbės sugrįžę iš šiltesnių kraštų paukšteliai.

Stūkso miškai ir sodai sustingę, tūno kietoje žemėje žolės, visi žiemos miegą miega. Miega ir mini, kaip vasarą gražiai gyveno, kaip jauni augo, seni seno, kaip visiems gausiuose saulės spinduliuose buvo smagu klestėti. Kaip medžiuose ir žolėse paukšteliai slapstėsi, nardė, vaikus perėjo, savo giesmeles giedojo, čiulbėjo.